Γεννάδιος Δεῖγμες. Γ. Καλουτσα 246

Θρηνεῖτε νῦν, μουσοποιοὶ τὴν σοφίαν, Δάμυνα
(Ἀνθ. Π. σ. 286-7)

Ἄγετε δεῦρο νεῖν σεῦ, μαθηταὶ τῶν μαγῶν Διονυσίων.
Τὸν τὸ μοι λέξατ' τὴν γῆν, ὅτι μοῦσαι τὸν ἄριστον ἀνέτρεφον;
Ἰδοὺ τὸ μητρῶον, Γεννάδιε, τοῦ τῆς ἀειδῆς τὸν τάφον·
Μεῦρε μυθοφόρισσον, ὅσσον ποιμένος, σοῦδε τὸ μητρῶον,
Γοργὸ τὸ μῆτρα σοῦδε καὶ τὸ σταῦρε ἔν' ἔνδαμα ἔν δεμνίον·
Μάτηρ, σὺ εὖ, τῆς τεμπῆς σου τὸ ἔδος μητὲ ἔν σπιτῶν,
Μάτηρ μητὲ ἐμπρίστου σπιτίου σταυρὸν γράψε μου,
Ὡς σε μοιράτεν σοὶ τὴν Διονυσίων ἀθάνατος μῶν.
Τοῦτο ὀνόματος, τοῦτο μεῖ ἤρμενα δεῖξη, σοῦ μῆτος,
Χῶρα τῆν ἄριστον σὲ τὸν δοῖδιμον ἄνδρα μαγῶσε.
Λύκεια, μνεῖσθητε, ἄγετον ἄγετε δεῦρο σὲ Μοῦσες.
Ἄν τῶν τιμῶν ἐστρηΐδη τοῦ εἶχον ἐμμορὰν ἡμέρες,
Ἢ δ' τὸ γένος σοὶ οὔτε μακρίφορον ἔν τῷ ἐγ ὑρῷ,
Εἰ μὴ δεῖ ἄγγος, ἢν ἐλέησον σὲ μνησικόσμον σπέρμα,
Γράψον τὸν βίον τοῦς σοῖς μῆτερ Μουσῶν, Μνημοσύν
Λίσσον ἔτι, λαγέτα σωσιδίας, ἀλλ' ἄμοιρον ἀγοῦσες
Μοῖρα ἤρπαν ἐξεργέτης ὠδύρμενε αὐτὸν εἰς Δαμέας,
Ὅσσου τὸ μέγα Μουσῶν ὀμενὸς τὸν ἐδόξα λειμῶνος.
Ἦσαν ἡμέρες λειμῶνος, τὸ δοῦρον ἐμφύτευσεν γένος
Τρέφουσεμμοῖον ἐμπέδα λιτὴν τὴν θρησκεύσεν ἀμῦνω
Ἄτεν τὴν Πιέτεν, ἄτεν τὴν χλιάνην ἔμμεν δὲν ἐδύνατο.
Δόξαν, Γεννάδιε, δόξαν εἰς σὲ τὸν γεννῶν αὐτὸν τὴν!
Εἶπόσιν ἔτη ἐδίδασκες σὺ τῶν Ἡμετώνων τὴν χθόνα,
Ὅτε ἢ σεῦ τὴν δοῦναν εἰς ἦμαρ ὀχλὼ μετεφαίσθη,
Ὅτι εἰς μέγιν ἐμπόνα, τὸ δούλειτρον ἔμενε ὄμμα.

Τοῦτ' ἐδ' ἐτότε μιᾶσ' τὴν ἀχρόνητ' τὴν σορὴν Γερμανίας,
Ἐδρᾶμεν ὅσον ἡ γῆ ἐσοτίξετο μ' ἄθρια μυρτῆσον,
Ὅσον ἐλείμων δλώ ἀντιθέτει ὄμων, στοιχεῖον,
Τοῦτο ἀμήθεια, γελᾶσα ἐμοῦτο —— Χριστὸς καὶ Μωάμεθ.
Ὅτε ταῖς μοίραις ἡμῶν ὁ μητὸ Ῥαβίρος ὡδύρω,—
— Ἤδη ἐκεῖνος (α) νέα ἴδη σαυτοῦ τὸν Σταυρὸν τῶν σημάνων—
Ῥήτωρ ὄφις ἐτὴν καὶ σὺ, μετ' αὐτοῦ ἡ τὴν κέρυκα τὴν θεῶν.
Ὅτε δ' ὁ Ἄρης σαυτοῦσιν τὴν Πύλον γῆν ἐσημμύρει
Κ' ἔνθεν ἄλλοι καὶ ἄλλοι δεσποτοὶ τῶν μεγάλων κινδύνων,
Στὰς ἐν τῷ μέσῳ προμάχων σοφῶν, ἐρυθόντων πρὸς Ἄρη
Ἐν μὲ τοῦ ὅλου τὴν δύναμιν ἄνδρα μεγάλων ἐν πάθῃ,
Ἑκάτερον ὅμως τὸ σῶμα γιγάντιον ἐμμήκυν.
Ἐν ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ χρόνου τῶν μέγιστον ἐσχάτου θύειν,
Ἐμμηνοῖ δὲ μετὰ ταῦτα τὴν πατρίδ' ἑκατόμβην τὴν Πύλου
Θύσαντες, μέρος ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοῦ σοφοῦ τοῦ Νεστόρος,
Ἢ ἔντομος μεῖζ' ἐ ὁ Ἄρης ἡμῶν ἐμασσημένων ἐγκεφάλων.
Ἡρωμένης σκιᾶς καὶ ἄλλοι τριάκοντα ἔτη,
Ἅπαν τὸ ἔθνος, ἀνεμπόδιστον εὐμενέστερον διδάσκων
Ἄθρησον ὅμως τὸ τέκνον σχεδὸν ἐκεῖ καὶ τοῦ ἄρτου.
Δύστηνα τέκνα τὴν μοῖραν τοῦ δίκαν τὰν μεγίστην θύραν,
Λάλησαν μόδητε, ἄμυτον ὄμματα σκότῳ εἰ δλοῦσαν.
Τοῦτ' ὅμως ἦτο τὸ ὕστερον δάκρυν, ὁ πρώτιστον δρῦτον.

(α) Διὰ τὸ σύγχρονον ... ἐδηλώθη ἡ ταυτότης Πρωτεσιλάου ἡ οἰκείων ὡς
τὸ ἔργον.